

NUORISOLIIKKEEN KEHITYSSUUNTA

(4. toukokuuta 1939)

Puhe Jenanissa »toukokuun 4 päivän liikkeen» 20-vuotispäivän kunniaksi pidetyssä nuorison joukkokokouksessa. Tässä puheessa Mao Tse-tung kehitteli eräitä Kiinan vallankumouksen teoreettisia kysymyksiä.

Tänään on »toukokuun 4 päivän liikkeen» 20-vuotispäivä. Tässä meidän Jenanin nuorisomme joukkokokouksessa haluaisin kosketella eräitä kysymyksiä, jotka koskevat nuorisoliikkeen kehityssuuntaa Kiinassa.

Ensiksi. Toukokuun 4 päivä on nyt julistettu Kiinan nuorison päiväksi, ja se on aivan oikein¹. Hyvin merkittävä seikka on, että tänä vuonna, jolloin on kulunut kaksikymmentä vuotta »toukokuun 4 päivän liikkeen» alkamisesta, on tämä päivä vihdoinkin julistettu Nuorison päiväksi koko Kiinassa. Se osoittaa, että meillä Kiinassa imperialismia ja feodalismia vastaan suuntautuva kansan demokraattinen vallankumous saavuttaa pian käännekohdan. Muutaman viimeksi kuluneen vuosikymmenen aikana on imperialisminvastainen ja feodalisminvastainen vallankumous kärsinyt useita kertoja tappion. Nyt on tämä asiointila muutettava: on ehkäistävä uusi tappio ja saavutettava käänne voittoa kohti. Nyt Kiinan vallankumous kulkee eteenpäin, voittoa kohti. Aikaisempi asiointila, jolloin me kärsimme tappion toisensa jälkeen, ei voi

kauemmin jatkua eikä sen jatkumista ole sallittava; meidän täytyy saada aikaan käänne voittoa kohti. Mutta onko tämä käänne jo tullut vai eikö? Ei, tämä käänne ei ole vielä tullut, voittoa ei vielä ole. Mutta voitto on valloitettavissa. Jotta saataisiin aikaan tämä käänne tappioista voittoon, on ponnistettava voimat sodassa japanilaisia anastajia vastaan.

»Toukokuun 4 päivän liike» suuntautui petturien hallitusta vastaan, hallitusta, joka oli yhteisymmärryksessä imperialismin kanssa ja kavalsi kansan edut, kansaa sortanutta hallitusta vastaan. Pitikö siis taistella sellaista hallitusta vastaan vai eikö olisi pitänyt? Jos ei olisi pitänyt, niin »toukokuun 4 päivän liike» oli virhe. Sellaisia hallituksia vastaan on tietenkin ehdottomasti taisteltava, petturien hallitukset on kukistettava. Huomatkaa: Sun Jat-sen nousi jo kauan ennen »toukokuun 4 päivän liikettä» silloista hallitusta vastaan. Hän taisteli mantšulaista Tsing-hallitusta vastaan ja kukisti sen. Menettelikö hän oikein? Arvelen, että hän menetteli aivan oikein. Se oli oikein, sillä hän ei taistellut sellaisia hallituksia vastaan, jotka tekivät vastarintaa imperialismille, vaan imperialismiin kanssa yhteisymmärryksessä olevaa hallitusta vastaan; ei vallankumouksellista hallitusta vastaan, vaan vallankumousta tukahduttamaan pyrkivää hallitusta vastaan. »Toukokuun 4 päivän liike» antoi panoksensa taisteluun petturien hallitusta vastaan. Siitä syystä se oli vallankumouksellista liikettä. Tällaisena tulee koko Kiinan nuorisoin nähdä »toukokuun 4 päivän liike». Nykyään, jolloin koko kansa on noussut taisteluun Japanin hyökkäystä vastaan, me otamme varteen vallankumouksen menneisyydessä kärsimien tappioiden kokemukset ja olemme vakaasti päättäneet murskata japanilaisen imperialismiin ja samalla olla sallimatta uusien kansallisten pettureiden ilmaantumista, olla sallimatta sitä, että vallankumous kärsisi taaskin tappion. Koko nuorisomme on harvoja poikkeuksia lukuunottamatta herännyt ja päättänyt voit-

taa hinnalla millä tahansa; juuri tätä todistaa toukokuun 4 päivän julistaminen Nuorison päiväksi. Me olemme kulkemassa eteenpäin voiton tietä. Meidän tarvitsee vain ponnistaa voimamme yhtenä miehenä, ja silloin Kiinan vallankumous saavuttaa varmasti voiton sodassa japanilaisia anastajia vastaan.

Toiseksi. Ketä vastaan Kiinan vallankumous taistelee? Ketä vastaan vallankumous suuntautuu? Kaikille on tunnettua, että se suuntautuu toisaalta imperialismia, toisaalta feodalismia vastaan. Ketä vastaan vallankumous suuntautuu tällä hetkellä? Japanilaisia imperialisteja ja kansallisia pettureita vastaan. Jos kannatat vallankumousta, täytyy sinun ehdottomasti taistella japanilaisten imperialistien nujertamiseksi, kansallisten pettureiden nujertamiseksi. Ja kuka suorittaa vallankumouksen? Kuka vie sen päätökseen? Tavallinen Kiinan kansa. Vallankumouksen liikkeellepanevat voimat ovat proletariaatti, talonpoikaisto ja myös kaikki ne toisten luokkien edustajat, jotka ovat valmiit taistelemaan imperialismia ja feodalismia vastaan. Kaikki ne ovat imperialisminvastaisia, feodalisminvastaisia vallankumouksellisia voimia. Mutta ketkä tästä suuresta ihmispaljoudesta ovat päävoima, vallankumouksen tukipilari? Työläiset ja talonpojat, jotka muodostavat 90 % maamme väestöstä.

Millainen on Kiinan vallankumouksen luonne? Millaista vallankumousta olemme nyt suorittamassa? Me olemme nyt suorittamassa porvarillis-demokraattista vallankumousta, eikä mikään siitä mitä teemme, mene porvarillis-demokraattisen vallankumouksen puitteiden yli. Nyt ei meidän ole vielä hävitettävä kapitalistista yksityisomistusjärjestelmää yleensä; hävitettävä on imperialismi ja feodalismi. Tätä juuri sanotaankin porvarillis-demokraattiseksi vallankumoukseksi. Mutta porvaristo ei enää kykene viemään tätä vallankumousta päätökseen. Vallankumous voidaan viedä päätökseen vain proletariaatin ja laajojen kansanjoukkojen ponnistuksin. Mikä on vallan-

kumouksen päämäärä? Sen päämäärä on imperialismin ja feodalismin kukistaminen ja kansandemokraattisen tasavallan luominen. Sellainen kansandemokraattinen tasavalta on kolmelle vallankumoukselliselle kansan periaatteelle rakentuva tasavalta. Sellainen tasavalta eroaa nykyisestä puolisiirtomaanomaisesta, puolifeodaalisesta Kiinasta; samalla se eroaa myös tulevasta Kiinasta, jossa saatetaan voimaan sosialistinen järjestelmä. Sosialistisessa yhteiskuntajärjestelmässä ei kapitalisteille ole sijaa; kansandemokraattisessa järjestelmässä sitävastoin täytyy kapitalistien olemassaolo vielä sallia. Mutta tarvitseeko Kiina aina kapitalisteja? Ei, tulevaisuudessa ne käyvät sille ehdottomasti tarpeettomiksi. Niin tulee olemaan koko maailmassa eikä vain Kiinassa. Ei Englannissa, ei Amerikassa, ei Ranskassa, ei Japanissa, ei Saksassa, ei Irlannissa eikä missään tulla tarvitsemaan kapitalisteja. Kiinakaan ei ole poikkeus.

Neuvostoliitto on maa, joka on jo rakentanut sosialismin. Tulevaisuudessa koko maailma seuraa Neuvostoliiton esimerkkiä. Tästä ei ole minkäänlaista epäilystä. Kiina kulkee kehityksessään ehdottomasti sosialismiin. Se on vääjäämätön laki, jota kukaan ei voi kumota. Mutta nykyvaiheessa emme toteuta sosialismia, vaan hävitämme imperialismin ja feodalismin, lopetamme Kiinan nykyisen puolisiirtomaanomaisen, puolifeodaalisen aseman, luomme kansandemokraattisen järjestelmän. Tämän tähden pitää maamme nuorison jännittää kaikki voimansa.

Kolmanneksi. Mitä Kiinan vallankumouksen aikaisempi kokemus osoittaa? Sekin on tärkeä kysymys, josta nuorison on päästävä selville. Imperialisminvastainen, feodalisminvastainen porvarillis-demokraattinen vallankumous alkoi Kiinassa varsinaisesti Sun Jat-senista, ja se on jatkunut jo yli 50 vuotta. Mitä tulee vierasmaalaisten kapitalististen valtioiden hyökkäykseen Kiinaa vastaan, niin sen historia käsittää melkein

sata vuotta. Näiden 100 vuoden kestäessä Kiina on käynyt taisteluaan erilaisissa tilanteissa, mutta tämä taistelu on ollut aina suunnattu ulkoista vihollista vastaan ja maassa vallitsevan asiaintilan muuttamiseen. Tämä taistelu alkoi oopiumisodasta Englannin hyökkäystä vastaan. Sitten seurasi taipin-
gien valtion sota, vuosien 1894—1895 kiinalais-japanilainen sota, vuoden 1898 uudistukset, bokserikapina, vuoden 1911 vallankumous, »toukokuun 4 päivän liike», Pohjoinen sotaretki ja Punaisen armeijan käymä sota. Mutta vasta Sun Jat-senin toiminnasta alkaen sai Kiinan taistelu enemmän tai vähemmän selväpiirteisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen luonteen.

Sun Jat-senin alulle panema vallankumousliike on 50 vuoden aikana saavuttanut eräissä suhteissa menestystä, eräissä suhteissa taas kärsinyt tappion. Huomatkaa: vuoden 1911 vallankumous karkotti keisarin. Eikö se ollut menestys? Mutta tappio oli siinä, että vuoden 1911 vallankumous karkotti ainoastaan keisarin, mutta Kiina pysyi edelleenkin imperialismiin ja feodalismiin sarron alaisena eivätkä vallankumouksen imperialisminvastaiset ja feodalisminvastaiset tehtävät tulleet lainkaan ratkaistuiksi. Mikä oli »toukokuun 4 päivän liikkeen» tavoite? Sekin suuntautui imperialismia ja feodalismia vastaan, mutta kärsi tappion, ja Kiina jäi edelleen imperialistien ja feodaalien vallan alaisuuteen. Samoin kävi vallankumoukselle Pohjoisen sotaretkien kaudella: sekin oli menestyksellistä, mutta kärsi samalla tappion. Siitä lähtien kun kuomintang aloitti taistelun kommunistista puoluetta vastaan², Kiinasta tuli jälleen imperialismiin ja feodalismiin valtakunta. Mutta tämä johti väistämättömästi sotaan, ja Punainen armeija kävi tätä sotaa kymmenen vuotta. Mutta tämäkin kymmenvuotinen taistelu ratkaisi vallankumouksen tehtävät vain eräessä osassa Kiinan aluetta eikä koko maassa. Jos luomme yleissilmäyksen vallankumoukseen muutamalta

menneeltä vuosikymmeneltä, niin näemme, että olemme saavuttaneet vain väliaikaisia ja osittaisia voittoja, mutta emme lopullista voittoa koko maassa. Asia on juuri niin kuin Sun Jat-sen sanoi: »Vallankumousta ei ole vielä saatettu päätökseen, ja minun kannattajieni on jatkettava ponnistuksiaan».

Mutta nyt herää kysymys: miksei Kiinan vallankumous ole useita vuosikymmeniä taisteltuaan vielä saavuttanut päämääräänsä? Mikä siihen on syynä? Arvelen syynä siihen olevan sen, että viholliset ovat olleet voimakkaita, mutta vallankumouksen voimat heikkoja. Toisella puolella on ollut voima, toisella heikkous, ja siitä syystä ei vallankumous ole voittanut. »Viholliset ovat olleet voimakkaita» — se merkitsee, että voimakkaita ovat olleet imperialismi (se on pääseikka) ja feodalismi. »Vallankumouksen voimat ovat olleet heikkoja» — se merkitsee niiden heikkoutta sotilaallisessa, poliittisessa, taloudellisessa ja sivistyksellisessä suhteessa. Mutta pääasia on ollut se, että työtätekeviä joukkoja, työläisiä ja talonpoikia, jotka muodostavat 90 % maan väestöstä, ei ollut vielä nostettu liikkeelle, ja siitä on johtunut heikkous; tästä syystä on ollutkin mahdotonta ratkaista vallankumouksen imperialisminvastaisia ja feodalisminvastaisia tehtäviä. Jos luodaan yleissilmäys vallankumoukseen muutamalta vuosikymmeneltä, niin osoittautuu, että Kiinan kansan liikekannallepano ei ole ollut täydellinen ja että taantumukselliset ovat aina esiintyneet sellaista liikekannallepanoa vastaan ja tehneet sen tyhjäksi. Mutta imperialismiin ja feodalismiin kukistaminen käy mahdolliseksi vain siinä tapauksessa, jos pannaan liikekannalle ja järjestetään laajat työläis- ja talonpoikaisjoukot, jotka muodostavat 90 % maan väestöstä. Sun Jat-sen sanoi jälkikäädöksessään: »Olen antanut kansallisen vallankumouksen asialle neljäkymmentä vuotta, jotta Kiinan vapaus ja tasa-arvoisuus saavutettaisiin. Nelikymmenvuotisen kokemuksen perusteella olen tullut siihen syvään vakaumuk-

seen, että tämän päämäärän saavuttamiseksi on nostettava kansanjoukot ja taisteltava liitossa niiden maailman kansojen kanssa, jotka kohtelevat meitä vertaisinaan».

Toistakymmentä vuotta on kulunut tuon kunnioitettavan miehen kuolemasta. Yhdessä niiden neljäkymmenen vuoden kanssa, joista hän puhui, saadaan yli viisikymmentä vuotta. Mitä näiden enemmän kuin viidenkymmenen vuoden kokemus opettaa? Ennen kaikkea sen totuuden, että on »nostettava kansanjoukot». Teidän on painettava hyvin mieleenne tämä opetus. Koko maan nuorison tulee omaksua se todenteolla. Nuorison tulee ehdottomasti ymmärtää, että imperialismi ja feodalismi voidaan voittaa vain siinä tapauksessa, että pannaan liikkeelle laajat työläis- ja talonpoikaisjoukot, jotka muodostavat 90 % maan väestöstä. Nytkään ei saavuteta voittoa Japanista eikä voida rakentaa uutta Kiinaa ilman laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen liikekannallepanoa koko maassa.

Neljänneksi. Siirryn koskettelemaan nuorisokysymystä. Kaksikymmentä vuotta sitten tästä päivästä lukien Kiinassa alkoivat suuret tapahtumat, joihin ylioppilaat osallistuivat ja jotka ovat tunnetut Kiinan historiassa »toukokuun 4 päivän liikkeen» nimellä. Tällä liikkeellä oli erittäin suuri merkitys. Millaista osaa Kiinan nuoriso alkoi esittää »toukokuun 4 päivän liikkeen» ajoista lähtien? Se alkoi esittää tiettyssä mielessä etujoukon osaa. Tämän ovat meidän maassamme tunnustaneet kaikki, kovakalloisia lukuunottamatta. Mitä etujoukon osan esittäminen merkitsee? Se merkitsee, että esiinnyttäen johtajana, vallankumouksen eturiveissä. Imperialismia ja feodalismia vastaan taistelevan Kiinan kansan riveissä on sivistyneistöstä ja opiskelijoista muodostunut nuorisoarmeija. Se on melko valtava armeija. Monet ovat kaatuneet, mutta nykyisinkin siihen kuuluu muutamia miljoonia ihmisiä. Tämä miljoona-armeija on suuri ja samalla varsin tärkeä taistelu-

yksikkö kamppailussa imperialismia ja feodalismia vastaan. Mutta pelkästään sen varaan ei voida jäädä. Jos jäädään vain sen varaan, ei vihollista pystytä voittamaan, sillä se ei ole armeijan päävoima. Kuka muodostaa armeijan päävoiman? Laajat työläis- ja talonpoikaisjoukot. Kiinan nuoren sivistyneistön ja ylioppilaiden täytyy mennä työläis- ja talonpoikaisjoukkojen keskuuteen mobilisoidakseen ja järjestääkseen nämä laajat työläis- ja talonpoikaisjoukot, jotka muodostavat 90 % maan väestöstä. Ilman näitä päävoimia, ts. ilman työläisiä ja talonpoikia, jättäytymällä vain armeijan sen osan varaan, joka muodostuu nuoresta sivistyneistöstä ja ylioppilaista, ei ole mahdollista saavuttaa voittoa imperialismista ja feodalismista. Tämän vuoksi täytyy koko maan sivistyneistön ja ylioppilaiden ehdottomasti yhtyä laajoihin työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, sulautua niiden kanssa yhdeksi kokonaisuudeksi, ja vasta silloin muodostuu suuri, mahtava armeija. Se on satoja miljoonia ihmisiä käsittävä armeija! Vain sellaisella suurella armeijalla voidaan murtaa vastustajan lujat asemat, murtaa sen viimeiset linnakkeet.

Jos menneisyyden nuorisoliikettä katsellaan tältä kannalta, niin siinä on havaittavissa eräs virheellinen taipumus: osa tähän liikkeeseen osallistuneesta nuorisosta ei muutaman kuluneen vuosikymmenen aikana halunnut yhtyä laajoihin työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, vaan esiintyi työläisten ja talonpoikien liikettä vastaan. Se oli virtaus, joka oli ristiriidassa nuorisoliikkeen yleisen kulun kanssa. Yhtymättä laajoihin työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, jotka muodostavat 90 % maan väestöstä, esiintyessään periaatteessa työläisten ja talonpoikien liikettä vastaan tämä osa nuorisoa menetteli hyvin epäviisaasti. Oliko tuo virtaus hyvä? Minun mielestäni ei ollut, sillä esiintyessään työläisiä ja talonpoikia vastaan tuo osa nuorisoa esiintyi samalla vallankumousta vastaan. Siksi sanonkin, että tuo virtaus kävi ristiin nuorisoliikkeen yleisen

kulun kanssa. Sellaisesta nuorisoliikkeestä ei seuraa mitään hyvää. Joku päivä sitten kirjoitin pienen artikkelin³. Sanoin siinä: »Jotta voitaisiin määritellä, mitä tämä tai tuo sivistyneistön edustaja on — vallankumouksellinen, ei-vallankumouksellinen vaiko vastavallankumouksellinen — sitä varten on olemassa yksi ratkaiseva arvioperuste: täytyy tietää, haluaako hän yhtyä työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin ja yhtyykö hän niihin todellisuudessa». Esitin siinä kriteerion, joka on käsitteäkseni ainoa. Mikä voi olla tämän tai tuon nuoren ihmisen vallankumouksellisuuden kriteerio? Millä mitalla sitä on mitattava? On vain yksi kriteerio: on katsottava, haluaako tuo nuori ihminen yhtyä laajoihin työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin ja yhtyykö hän niihin todellisuudessa. Jos hän haluaa yhtyä työläisiin ja talonpoikiin, ja myös tekee niin — hän on vallankumouksellinen; päinvastaisessa tapauksessa hän on joko ei-vallankumouksellinen tai vastavallankumouksellinen. Jos hän yhtyy tänään työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, hän on tänään vallankumouksellinen. Mutta jos hän ei huomenna ole niihin yhtyneenä, tahi — mikä on vieläkin pahempi — jos hän tulee sortamaan tavallista kansaa, niin silloin hän on joko ei-vallankumouksellinen tai vastavallankumouksellinen. Eräät nuoret ihmiset vain lavertelevat, että he uskovat kolmeen kansan periaatteeseen tai uskovat marxilaisuuteen; mutta eihän se vaikuta asiaan. Katsokaahan: eikö Hitlerkin kehunut kannattavansa »sosialismia»? Olihan Mussolinikin kaksikymmentä vuotta sitten »sosialisti»? Mitä se heidän »sosialisminsa» on? Osoittautuu, että se ei ole mitään muuta kuin fasismia! Eikö myös Tšen Tu-hsiu »uskonut» marxilaisuuteen? Ja mitä hän teki sitten? Hän loikkasi vastavallankumouksen leiriin. Eikö myös Tšang Kuo-tao »uskonut» marxilaisuuteen? Ja mihin hän on nyt mennyt? Hän livisti ja joutui suoraa päätä suohon. Eräät mainostavat itseään »kansan kolmen periaatteen kannattajiksi», jopa niiden oikeauskoisiksi kannattajiksi.

Mutta mitä he ovat tehneet? Osoittautuu, että heidän kansallismielisyytensä on yhteisymmärrystä imperialismin kanssa, heidän kansanvaltansa on tavallisen kansan sortamista; ja entä mitä he tarkoittavat kansan menestyksellä? Sitä, että imetään kansan verta ja imetään sitä mahdollisimman paljon. He kannattavat kolmea kansan periaatetta vain sanoissa. Tästä syystä me otamme ihmistä arvioidessamme selvää, onko hän kansan kolmen periaatteen todellinen kannattaja vaiko valekannattaja, onko hän tosimarxilainen vai valemарxilainen. Tarvitsee vain katsoa, millaisia ovat hänen suhteensa laajoihin työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, ja kaikki käy heti selväksi. On olemassa vain tämä kriteerio, muuta kriteeriota ei ole. Toivon, että Kiinan koko nuoriso varoo joutumasta samaan virtaan, joka käy ristiin liikkeen yleisen kulun kanssa, että se ymmärtää selvästi työläisten ja talonpoikien olevan ystäviään, ja kulkee eteenpäin valoisaa tulevaisuutta kohti.

Viidenneksi. Nykyinen sota japanilaisia anastajia vastaan on Kiinan vallankumouksen uusi vaihe, ja samalla kaikkein merkittävin, kaikkein toimeliain, kaikkein elävin vaihe. Tässä vaiheessa on nuorisolla suuri vastuu. Meillä Kiinassa on vallankumousliike läpäissyt monia taisteluvaiheita, mutta tämä liike ei ole milloinkaan ollut niin laaja kuin nyt käytäessä sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Kun me väitämme, että Kiinan vallankumoukselle ovat nyt ominaisia sellaiset erikoisuudet, joita sillä ei menneisyydessä ollut, ja että se päättyy nyt monien tappioiden jälkeen voittoon, niin tarkoitamme juuri sitä seikkaa, että Kiinan kansan laajat joukot ovat ottaneet suuren askeleen eteenpäin, ja nuorison edistys on siitä selvänä todisteena. Tästä johtuu, että nykyinen sota japanilaisia anastajia vastaan päättyy varmasti voittoon eikä voi olla päättymättä voittoon. Yleensä on tunnettua, että perussuuntaus japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kaudella on suuntaus japanilaisvastaiseen kansalliseen yhteisrintamaan. Sodan

päämäärä on japanilaisen imperialismin musertaminen ja kansallisten pettureiden hävittäminen, vanhan Kiinan muuttaminen uudeksi Kiinaksi ja koko kansan vapauttaminen puolisiirtoma- ja puolifeodaalisesta orjuudesta.

Nuorisoliikkeen suuri epäkohta on Kiinassa nykyisin yhtenäisyyden puuttuminen. Teidän täytyy jatkaa taistelua yhtenäisyyden puolesta, sillä vain yhtenäisyydessä on voima. Teidän täytyy pyrkiä siihen, että koko Kiinan nuoriso ymmärtää nykyisen tilanteen, liittyy yhteen ja vie japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan voitokkaaseen päätökseen.

Ja vihdoin kuudenneksi, haluan kosketella nuorisoliikettä Jenanissa. Nuorisoliike Jenanissa on malliesimerkki koko maan nuorisoliikkeelle. Jenanissa noudatetun nuorisoliikkeen suunnan täytyy tulla nuorisoliikkeen suunnaksi koko maassa. Miksi? Siksi että nuorisoliikkeen suunta Jenanissa on oikea. Päätelkää itse: Jenanin nuoriso on tehnyt työtä yhtenäisyyden puolesta ja on tehnyt sitä hyvin. Jenanin nuoriso on yhtenäinen ja vankasti yhteenliittynyt. Jenanissa on liittynyt yhteen koko nuoriso — intellektuellit, opiskelijat, työläiset ja talonpojat. Maamme kaikilta kulmilta, samoin myös kaukaisista maista, joissa asuu kiinalaisia emigrantteja, saapuu Jenaniin oppiin suuria vallankumouksellisen nuorison ryhmiä. Useimmat tämän kokouksen osanottajista ovat tehneet hyvin pitkän matkan saapuakseen Jenaniin, ja kaikki he — Tšangit ja Lit, nuorukaiset ja neitokset, työläiset ja talonpojat — ovat yksimielisiä pyrkimyksissään. Eikö se siis ole malliesimerkki koko maalle?

Jenanin nuoriso ei ole vain itse liittynyt lujasti yhteen, se on lisäksi yhtynyt työläisten ja talonpoikien joukkoihin. Ja tämän seikan täytyy sitä suuremmalla syyllä olla esimerkkinä koko maalle. Mitä Jenanin nuoriso tekee? Se opiskelee vallankumouksellista teoriaa, tutkii japanilaisia anastajia vastaan isänmaan pelastamisen puolesta käytävän taistelun periaat-

teita ja menetelmiä. Se osallistuu tuotannon kehittämisiikkeeneseen ja on jo raivannut viljelykseen monta tuhatta mu'ta uutta maata. Uudismaan kyntö ja peltojen muokkaus ovat asioita, joita ei edes Konfutse harrastanut. Kun Konfutse piti kouluaan, hänellä oli paljon oppilaita: »seitsemänkymmentä taistelutoveria ja kolme tuhatta opetuslasta» — sehän on varsin vaikuttava näky! Mutta hänellä oli huomattavasti vähemmän oppilaita kuin mitä teillä Jenanissa opiskelee, eivätkä nämä tunteneet minkäänlaista vetoa tuotannon kehittämistä tarkoittavaan liikkeeseen. Kun Konfutsen opetuslapset kysyivät häneltä, kuinka maata viljellään, hän vastasi: »En tiedä, tässä suhteessa olen talonpojan alapuolella». Kun häneltä kysyttiin, miten vihanneksia kasvatetaan, hän vastasi taaskin: »En tiedä, tässä suhteessa olen vihannestarhurin alapuolella». Muinaisessa Kiinassa ei Konfutselta oppia ottanut nuoriso tutkinut vallankumouksellista teoriaa eikä harrastanut työtä. Nykyisin harrastetaan oppilaitoksissa maamme koko laajalla alueella vähänlaisesti vallankumouksellista teoriaa, ei harrasteta myöskään tuotannon kehittämisiikettä. Ja vain meillä Jenanissa sekä anastajille tehtävän vastarinnan tukialueilla vihollisen selustassa on asia nuorison kohdalla aivan toinen. Meillä nuoriso on todellakin japanilaisia anastajia vastaan kotimaan pelastamisen puolesta käytävän taistelun etujoukko, koska sillä on oikea poliittinen suunta ja työmenetelmät ovat oikeat. Tästä syystä sanonkin, että nuorisoliike Jenanissa on malliesimerkki koko maan nuorisoliikkeelle.

Tämän kokouksen merkitys on suuri. Lopetan tähän. Toivon, että ryhdytte tutkimaan Kiinan vallankumouksen kokemusta viimeksi kuluneiden viidenkymmenen vuoden ajalta ja että tulette kehittämään edelleen sitä mikä menneisyydessä on ollut hyvää, lakaisette sivuun menneisyydessä tehdyt virheet, jotta nuoriso liittyisi yhteen koko kansan kanssa ja jotta vallankumous tekisi käänteen tappioista voittoon. Siitä

päivästä, jolloin koko kansa ja koko nuoriso tulevat liikkeeseen, jolloin ne järjestäytyvät ja liittyvät lujasti yhteen, on tuleva japanilaisesta imperialismista saavutetun voiton päivä, ja vastuu tästä tulee jokaisen nuoren ihmisen ottaa itselleen. Nyt pitää jokaisen nuoren ihmisen tulla toiseksi kuin aikaisemmin: hänen täytyy tehdä vakava päätös pyrkiä koko nuorison yhteenliittämiseen, koko kansan järjestämiseen, hänen pitää taistella voiton saavuttamiseksi japanilaisesta imperialismista, hänen pitää taistella vanhan Kiinan muuttamisen puolesta uudeksi Kiinaksi. Tällaisia toiveita asetan teihin.

Huomautuksia

¹ Toukokuun 4 päivä julistettiin alunperin Kiinan Nuorison päiväksi šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella tämän alueen nuorisojärjestöjen aloitteesta. Kuomintang suostui silloin myös tähän ehdotukseen laajojen nuorisjoukkojen isänmaallisen liikkeen painostuksesta. Myöhemmin kuomintang, peläten nuorison kumouksellisten mielialojen kasvua, katsoi tuon päätöksen vaaralliseksi ja siirsi Nuorison päivän maaliskuun 29 päiväksi (vuonna 1911 kaatuneiden ja Kantonin esikaupungissa Huanghuakangissa haudattujen vallankumoussankareiden muistopäiväksi). Mutta Kiinan Kommunistisen puolueen johtamilla vallankumouksellisilla tukialueilla toukokuun 4 päivä jäi Nuorison päiväksi. Kiinan Kansantasavallan perustamisen jälkeen julistettiin toukokuun 4 päivä Kiinan Nuorison päiväksi.

² Kysymys on vastavallankumouksellisista kaappauksista, joita v. 1927 suorittivat Tšiang Kai-šek šanghaiissa ja Nankingissa ja Vang Tšing-vei Vuhanissa.

³ Tarkoitetaan kirjoitusta »Toukokuun 4 päivän liike».